

de
Gouden
Kandelaar

HET HERSTEL VAN GODS HUIS

deel 2

John Saunders

Aflevering 156

Opmerking vooraf

Bijna vijfhonderd jaar nadat Salomo de eerste tempel gebouwd had, vierden Zerubbabel de stadhouder, Jozua de priester en het Israëlietische overblijfsel dat met hen uit de Babylonische gevangenschap teruggekeerd was, de inwijding van de tweede tempel, die zij in Jeruzalem herbouwd hadden. Laten wij, die nu een verlangen hebben Gods huis in werkelijkheid te ervaren – Christus die Zijn gemeente bouwt – samen alles nagaan wat God gedaan heeft om de oudtestamentische tempel te herstellen. Moge de Here op nieuwe wijze tot ons spreken en ons inzicht geven, zodat wij in Zijn huis een volk mogen zijn dat Hem verheerlijkt.

INLEIDING

Ezra 6:15-18: “En zij waren met dit huis gereed tegen de derde dag van de maand Adar, en wel in het zesde jaar van de regering van koning Darius. Toen vierden de Israëlieten, de Levieten en de overigen die in de ballingschap geweest waren, de inwijding van dit huis Gods met vreugde, en offerden ter inwijding van dit huis Gods honderd stieren, tweehonderd rammen en vierhonderd lammeren; verder twaalf geitebokken tot een zondoffer voor geheel Israël, naar het getal der stammen Israëls. Ook plaatsten zij de priesters in hun afdelingen en de Levieten in hun klassen, met het oog op de dienst van God, die in Jeruzalem woont, naar het voorschrift van het boek van Mozes.”

Dit was de tweede keer dat de tempel gebouwd en ingewijd werd. Als we echter deze zaak zorgvuldig nagaan, zullen we zien dat de tweede tempel en alle omstandigheden waaronder deze gebouwd werd, niet slechts een herhaling van de eerste tempel was, maar een uniek werk van God, totaal verschillend van het eerste. Het was het werk van herstel. God wilde verdergaan. We moeten er niet snel overheen lezen en denken dat het alleen maar een herhaling is van eerdere informatie en gegevens. In feite is dit verhaal van de herbouw van de tempel bijzonder relevant voor de situatie waarin Gods volk zich heden ten dage bevindt.

In een globaal overzicht zien we hoe de natie Israël begon met de roeping van Abraham, Isaäk en Jacob. Daarna kwam de tijd in Egypte en de daaropvolgende woestijnreis. Daarna, in het land, was er de tijd van de richters, die eindigde met het oprichten van het koninkrijk van David en Salomo. Hierna werd het koninkrijk verdeeld en volgde de periode van de

koningen. Daarna werd het volk in ballingschap gevoerd door Nebucadnezar, vanwege hun ontrouw aan God. Tenslotte keerde Israël terug naar het land, waar zij de tempel in de stad Jeruzalem herbouwden. Als we niet oppassen, merken we misschien de unieke wijze niet op, waarop God met Zijn volk in zijn verschillende omstandigheden handelt naar Zijn voor-nemen. Het gevaar ligt er dat we het Oude Testament slechts als Joodse geschiedenis zien en zo de werkelijke boodschap, namelijk Christus en de Gemeente, missen.

Salomo's tempel en Zerubbabels tempel

We willen nu samen de tijden, omstandigheden, het volk, enzovoort rondom Salomo's tempel vergelijken met die van Zerubbabel. Terwijl we dit doen, willen we onszelf een hypothetische vraag stellen: "Als wij terug zouden kunnen gaan naar het Oude Testament, bij welke tempelbouw zouden we dan het liefst betrokken willen zijn, bij die van Salomo of die van Zerubbabel?"

Soevereiniteit

In de eerste plaats zien we dat, toen Zerubbabel en Jozua terugkeerden, Israël geen onafhankelijke natie meer was. Het was slechts één van de provincies ten westen van de rivier de Eufraat en werd niet van groot belang geacht. Het land Israël werd geregeerd door de Perzische koning, die een landvoogd aanstelde om toezicht op de provincie te houden. Zerubbabel, die van koninklijke afkomst was, regeerde niet als koning, maar slechts als een door Kores aangewezen landvoogd. Israël betaalde, net zoals alle andere provincies, belasting aan de koning van Perzië. In Ezra 3:3 zien we dat er "vrees voor de volken der landen was gekomen" over de ballingen die terugkeerden. Daarentegen was Israël een grote natie toen Salomo zijn tempel bouwde. Salomo regeerde op de troon van zijn vader David en er was vrede aan alle kanten. De roem van Israël en van Salomo was verbreid door het gehele oosten. Alle volkeren, van Egypte tot de rivier de Eufraat, betaalden schatting aan Israël en Salomo.

Rijkdom

In de tweede plaats lezen we in Ezra 1:11 dat er in totaal vijfduizend-vierhonderd voorwerpen van goud en zilver uit Babel naar Jeruzalem teruggebracht werden. Deze gouden en zilveren voorwerpen waren bestemd voor de tempel die herbouwd zou worden door Zerubbabel en de

ballingen die met hem terugkeerden. We zien echter in 1 Kronieken 22:14 dat David voor het huis des Heren, dat door Salomo gebouwd zou worden, honderdduizend talenten goud en een miljoen talenten zilver gereed had gelegd. Dat betekent dat er voor ieder gouden of zilveren voorwerp dat Zerubbabel meebracht voor zijn tempel, de ongelofelijke hoeveelheid van bijna een *ton* goud beschikbaar was voor Salomo's tempel (om maar niet te spreken van de vijftigduizend ton zilver)!

Bevolking

In de derde plaats zegt Ezra 2:64 ons dat de gehele gemeente van ballingen die uit Babel terugkeerden, tweeënveertigduizend driehonderd-zestig personen telde. In feite verkozen de meeste ballingen in Babel te blijven. Na zeventig jaar waren de meesten van hen tweede- en derde-generatie-ballingen. Ze hadden er hun huis, hun zaak, hun gezin en zelfs hun synagoge. Voor hen was Babel hun thuis. Slechts een klein overblijfsel keerde terug. In vergelijking daarmee zegt 1 Koningen 4:20 dat ten tijde van Salomo's tempel Juda en Israël "talrijk waren als het zand aan de zee in menigte". Uit de gegevens van Davids volkstelling, vermeld in 2 Samuël 24 en 1 Kronieken 21, geloof ik te kunnen opmaken dat we de bevolking van Israël ten tijde van Salomo's tempel kunnen schatten op meer dan 4 miljoen.

Offeranden

In de vierde plaats, toen Zerubbabel, Jozua en het overblijfsel des volks de tempel inwijdden, waren ze bij machte om in totaal zevenhonderdentwaalf dieren te offeren (Ezra 6:17). Toen Salomo de tempel inwijdde offerde hij tweeëntwintigduizend runderen en honderdtwintigduizend stuks kleinvee (1 Kon. 8:63).

Heerlijkheid

Ten vijfde lezen we dat de Here zegt: "Wie onder u is overgebleven, die dit huis in zijn vroegere heerlijkheid gezien heeft? Hoe ziet gij het nu? Is het niet, daarmee vergeleken, als niets in uw ogen?" (Hag. 2:4). De tempel die Zerubbabel bouwde was in alle opzichten minder dan het heerlijke huis dat Salomo voor de Here bouwde.

Uit deze vergelijkingen kunnen we duidelijk zien dat alles van Salomo's tempel – de sterkte en soevereiniteit van Israël, de rijkdom aan zilver en goud, het aantal mensen, de offeranden en de heerlijkheid van de tempel zelf, ja alles – veel schitterender was, met veel meer pracht en praal,

dan de tempel die door Zerubbabel werd herbouwd. Alle omstandigheden van de tweede tempel schijnen daarbij vergeleken armzalig en zwak te zijn, ja “als niets”.

Herinnert u zich onze hypothetische vraag nog: “Als wij teruggebracht konden worden naar het Oude Testament, welke tempel wilden wij dan graag meebouwen, die van Salomo of die van Zerubbabel?” Ik geloof dat we geneigd zijn om Salomo’s tempel te verkiezen boven die van Zerubbabel. We willen allen graag deel uitmaken van iets dat sterk lijkt en vol is van heerlijkheid. Het is echter zo, dat onze situatie in het huis des Heren vandaag meer overeenkomt met die van de tweede tempel dan met die van de eerste. Als u in de twintigste eeuw leeft en een hart hebt voor het huis van God, dan bevindt u zich in de omstandigheden van Zerubbabel, niet in die van Salomo.

De eerste gemeente en de tempel van Salomo

In de eerste eeuw van onze jaartelling, toen de Here voor het eerst Zijn huis oprichtte, was dat iets nieuws. Net zoals de tempel van Salomo, was het iets wat daarvoor niet bestaan had. Alle gelovigen in de eerste tijd waren één. Ze *beleefden* hun eenheid in de gemeente, het huis van God. De gemeente was een werk van God, niet van de mens. Ze werd gesticht en gebouwd door de Here, door middel van Zijn apostelen. De christenen in de eerste eeuw werden niet opgeslokt door een menselijk, christelijk religieus systeem. Integendeel, zij beleefden eenheid in het huis Gods in eenvoud en realiteit. Zo was ook ten tijde van Salomo’s tempel geheel Israël één. De natie was onverdeeld en beleefde een dienst aan God die door God zelf tot stand was gebracht.

Als we het boek Handelingen lezen, moeten we wel onder de indruk komen van de ongelofelijke soevereiniteit en kracht die de heiligen in de eerste eeuw bezaten. De aanklacht van hun vijanden was, dat ze de gehele wereld op de kop zetten. In een betrekkelijk korte tijd had de gehele toenmalige wereld het getuigenis van Christus gehoord, en zelfs koningen en machthebbers werden er zich van bewust dat er een nieuwe soevereiniteit op aarde was, die niet wilde toegeven of water bij de wijn zou doen. Zo waren ook ten tijde van Salomo de kracht en soevereiniteit van Israël zeer belangrijk.

Een kenmerk van Gods huis in de eerste eeuw dat vooral naar voren komt is de uiterlijke kracht van God, die gepaard ging met Zijn werk in de gemeente. De tekenen en wonderen die verricht werden door Zijn kinde-

ren doordat Hij in hen werkte, vinden hun weerga niet in de kerkgeschiedenis. Ook in de tempel van Salomo was de kracht van God opvallend. De heerlijkheid des Heren daalde neer en vervulde de tempel, zodat de priesters niet meer binnen konden gaan. Het vuur viel uit de hemel en verteerde de offers.

De eerste gemeente genoot niet alleen een grote eenheid, maar deze eenheid werd ook gedeeld door grote aantallen. De gemeente in Jeruzalem telde meer dan tienduizend gelovigen. De gemeente in Antiochië en in vele andere steden bestond ook uit grote menigten. Evenzo was de tempel van Salomo de plaats van aanbidding voor miljoenen Israëlieten die in het land woonden.

Tenslotte is de eerste gemeente net zoals Salomo's tempel in ballingschap gevoerd. Na dat heerlijke begin en de daaropvolgende jaren van wandelen in Gods wegen, werd ook de eerste gemeente gevangen in menselijke wegen. De gemeente zwichtte voor menselijke systematisering van het Christendom en is grotendeels in die toestand gebleven, in Babel zo te zeggen, tot heden toe. Uiteraard zijn er door de hele kerkgeschiedenis heen groepen geweest die herstel gekend hebben, maar voor het merendeel zijn het christendom en de realiteit van de gemeente in ballingschap tot nu toe,

Het herstel van de gemeente en de tempel van Zerubbabel

We zijn er in onze tijd niet op uit iets nieuws op aarde te doen, maar iets te *herstellen*, iets *terug te winnen* dat er al eerder was, namelijk samen waarachtig gemeente-zijn beleven. We hebben het verlangen in het huis van God te wonen zoals *Hij* het bedoeld heeft en Hem de heerschappij over ons te geven. Zijn wegen zijn niet de wegen van de mens. We hebben ontdekt dat wij, teneinde de Heer dit in ons te laten doen, onze ballingschap in het religieuze systeem zelf moeten opgeven. Onze situatie is dezelfde als die van Zerubbabel. Hij verliet hen die er de voorkeur aan gaven in Babel te blijven, om naar Jeruzalem terug te keren en het huis Gods te herstellen.

Het is misschien goed op te merken dat er onder diegenen van Gods volk die het religieuze systeem *hebben* verlaten om waarachtig gemeentelieven te herstellen, niet dezelfde kracht en soevereiniteit lijkt te zijn die de eerste gemeente kenmerkten. Dit wordt mede veroorzaakt door onze kleine aantallen en het gebrek aan eenheid onder de christenen. Van tijd tot tijd is er wel eens een groep met een krachtiger getuigenis, maar toch

schijnt het niet te halen bij de kracht die zo kenmerkend was voor de gemeente in de eerste eeuw. We moeten echter doorgaan in die mate van kracht die de Heer ons gegeven heeft. Wie getrouw is in weinig, zal ook getrouw zijn in veel. In grote lijnen zijn we als de mannen van Zerubbabel, die, hoewel zwak en afgemat, in staat waren het werk van God te doen.

Vandaag de dag schijnen de wonderen en tekenen, die getuigen van de aanwezigheid van de kracht Gods, niet meer voor te komen onder hen die een hart hebben voor het huis van God. Dat wil niet zeggen dat de Heer nu geen wonderen meer doet. Maar niet meer in dezelfde intensiteit als in de eerste eeuw. Ik geloof dat de Here profetisch spreekt tot hen die verlangen naar herstel van waarachtig gemeentelieven, als Hij tot de gemeente van Philadelphia zegt: “Zie, Ik heb een geopende deur voor uw aangezicht gegeven, die niemand kan sluiten; want gij hebt *kleine kracht*” (Op. 3:8). Onze toestand vandaag is net als die van de ballingen die uit Babel terugkeerden en tegen wie de Here moest zeggen: “Want wie veracht de dag der kleine dingen?” (Zach. 4:10).

Tenslotte, als wij op de roep van de Heer ingaan, die ons vandaag oproept onze ballingschap in het christelijk religieuze systeem te verlaten en onszelf aan Hem te geven, opdat Hij nog eens Zijn gemeente zal bouwen, dan dienen we ons er wel van bewust te zijn dat velen niet van plan zijn met ons mee te gaan. De meesten van Gods volk willen blijven waar het het gemakkelijkst is en waar ze gewend zijn. Ook in dit opzicht lijken we op het overblijfsel dat terugkeerde om de tweede tempel te bouwen. Laten we de Here zoeken en vragen om Zijn genade, opdat we Gods weg niet prijs zullen geven voor menselijke wegen, waar we zo gauw toe geneigd zijn.

Grote heerlijkheid voor God

Na geconstateerd te hebben dat onze situatie van herstel van het huis Gods in onze tijd meer overeenkomt met die van de tweede tempel dan van de eerste, willen we nu opnieuw ons antwoord overwegen op de hypothetische vraag: “Als wij in oudtestamentische tijden leefden, welke tempel zouden wij dan liever willen bouwen, die van Salomo of die van Zerubbabel?” Vanwege onze natuurlijke neigingen voelen we ons misschien benadeeld dat we in een tijd van herstel leven, in plaats van in een tijd van grote uiterlijke heerlijkheid en zegen. Om twee redenen echter geloof ik niet dat wij als christenen in een betere tijd hadden kunnen leven.

In de eerste plaats is dit de tijd die de Here voor ons uitgekozen heeft om in te leven. Om die reden kan er voor ons geen betere tijd zijn. In de tweede plaats zegt Haggai 2:10: “De toekomstige heerlijkheid van dit huis zal groter zijn dan de vorige, zegt de HERE der heerscharen.”

Als kracht en macht en heerlijkheid en grote uiterlijke zegeningen het kenmerk waren van de tempel van Salomo en van de eerste gemeente, en als de tempel van Zerubbabel en het herstel van de gemeente daarbij verbleken, hoe kan dan ooit de toekomstige heerlijkheid groter zijn dan de vorige? Omdat de Here tegen Zerubbabel zegt in Zacharia 4:6: “Niet door kracht noch door geweld, maar door mijn Geest! zegt de HERE der heerscharen.” Het lijkt geen twijfel of God werd zeer verheerlijkt toen een klein en zwak overblijfsel van Zijn volk uit Babel terugkeerde en ondanks onoverkomelijke moeilijkheden het huis van God herbouwde. Salomo met al zijn rijkdom, macht en heerlijkheid had de eerste tempel met eigen middelen kunnen bouwen; maar het is voor iedereen duidelijk dat het bouwen van de tweede tempel overgoten was met de genade van God. De heerlijkheid van de tweede tempel blijkt ook daarin dat deze de Heer der heerlijkheid ontving toen Hij in het vlees verscheen.

Als in onze tijd de Here het leven en de realiteit van de gemeente herstelt door Zijn Geest, wordt Hijzelf daardoor ten zeerste verheerlijkt. En het is de gemeente van de herstelltijd, niet de eerste gemeente, die de Here Jezus zal ontvangen in Zijn heerlijkheid.

We dienen te beseffen dat het moeilijker is iets terug te winnen dat er vroeger was en toen verloren is gegaan, dan iets nieuws te doen. We kunnen dat principe duidelijk zien in het herstel van de tempel. Salomo had zeven jaar nodig om de eerste tempel in al zijn pracht te bouwen. Zerubbabel had twintig jaar nodig om de tweede tempel te bouwen, ook al was die lang zo mooi niet. Omdat de tempel een beeld is van de gemeente en omdat wij in een tijd van herstel leven, zijn er twaalf principes betreffende het herstel van Gods huis die we vinden in Ezra hoofdstuk 1-6, die ons veel hulp kunnen bieden als we onszelf beschikbaar stellen voor het herstel van Zijn huis. Moge de Here ons wijsheid en inzicht geven als we deze in de volgende hoofdstukken nader gaan toelichten.

VIII. GOD

Ezra 1:1: “In het eerste jaar van Kores, de koning van Perzië, wekte de HERE, opdat het woord des HEREN, door Jeremia verkondigd, zou

worden voltrokken, de geest van Kores, de koning van Perzië, op, om door zijn gehele koninkrijk, ook in geschrifte, deze oproep te doen uitgaan.”

In de eerste verzen van het eerste hoofdstuk van Ezra zien we het eerste principe dat zozeer noodzakelijk is voor het herstel van het levende Huis van God. Alle herstel moet zijn begin hebben in God. Ieder christelijk werk moet zijn oorsprong vinden in Gods hart. Het was niet Kores, die dacht dat hij God een dienst kon bewijzen. Het was ook niet Zerubbabel die een groots plan had ontworpen om Gods koninkrijk te bevorderen. Nee, als God Zich bindt aan een werk is dat omdat het zijn oorsprong vond in Hem. Gods werk is *Gods* werk.

Het is heerlijk dat God ons betreft in Zijn werk. Maar we moeten nooit vergeten dat God de Schepper is. Hij is de Koning der koningen. Hij is de Meester. Wij zijn slechts Zijn dienstknechten. Wij moeten naar Hem gaan en Hem vragen naar Zijn wil. Als wij geen openbaring ontvangen aangaande Zijn wil, dan moeten we wachten. Ieder idee of programma dat we bedenken om God daarmee te dienen, moet in het licht gebracht en voor het aangezicht des Heren onderzocht worden of het uit Hem is of dat het slechts een goed idee is.

De wegen van de mens kunnen zo hoog *schijnen* en zijn motieven en bedoeling zo zuiver. Maar de wegen van de mens zijn niet Gods wegen. Het is veel beter om betrokken te zijn bij een klein werk dat werkelijk van de Heer is, dan een grote en geweldige campagne voor God op touw te zetten die in werkelijkheid het werk van de mens is. Soms is het heel moeilijk voor ons het verschil te zien. Veel van de werken die men doet in de naam van God zijn ronduit afschuwelijk. Maar zelfs het werk dat uiterlijk precies hetzelfde lijkt als wat God zou doen zit er naast als het zijn oorsprong niet vindt in God.

Denk maar aan Mozes. Toen hij zo'n veertig jaar was, kreeg hij de gedachte dat hij de Israëlieten uit hun slavernij moest bevrijden. Handelingen 7:25 zegt: “Hij meende, dat zijn broeders zouden inzien, dat God hun door zijn hand verlossing wilde geven, maar zij zagen het niet in.” We kunnen moeilijk beweren dat het werk dat Mozes had uitgekozen verkeerd was, gezien het feit dat zijn volk leed, dat God deze bevrijding reeds had voorgezegd aan Abraham, en dat God hen veertig jaar later inderdaad bevrijd heeft. Waarom was het dan verkeerd wat Mozes deed? Omdat dit werk zijn oorsprong vond in hemzelf. Zijn bedoeling was niet verkeerd, maar teneinde Gods werk te doen moet men onder Zijn heerschappij staan. We mogen niet onafhankelijk van Hem handelen door te doen wat recht schijnt in onze eigen ogen – zelfs niet als het *voor* de

Here gedaan wordt. We moeten tot God komen en Hem als onze Koning ons iets laten opdragen naar Zijn welbehagen. Het werk van herstel moet zijn begin in God hebben. De woorden van Mozes' volksgenoot moeten hem wel door het hart gesneden hebben toen de man vroeg: "Wie heeft u tot overste en rechter over ons aangesteld?" Want niemand had Mozes tot bevrijder van het volk aangesteld. Zeker God niet. Het was Gods tijd niet en hij was ook Gods man nog niet. Veertig jaar later, toen het wel Gods tijd geworden was en Mozes Gods man, was het de Here die het initiatief nam tot de bevrijding van Zijn volk, en Hij beval Mozes te gaan. Het werk van God moet zijn oorsprong vinden in het hart van God.

Nog een ander voorbeeld. In de dagen nadat de eerste groep ballingen naar Babel gebracht was, begonnen enkele Israëlieten te profeteren dat er spoedig weer vrede in het land zou zijn. Zie Jeremia 27:14,16; Jeremia 28; Jeremia 29:4-9. Dit waren valse profeten die Gods volk leugens vertelden. Maar laten we nog even wachten voordat wij een oordeel over deze mannen uitspreken en roepen: "valse profeet", om dan snel over te gaan tot iets stichtelijkers. Het zou wijs zijn om even naar onszelf te kijken en na te gaan of wij ook niet geneigd zijn in dezelfde fout te vervallen als deze mannen, die het volk van God in de tijd van Jeremia misleid hadden.

In de eerste plaats waren deze mannen optimistisch. Temidden van een crisis, vijandelijke bezetting en zelfs deportatie, keken zij uit naar een toekomst die zonnig en veelbelovend was. Er is beslist niet veel veranderd sinds die dag. Men hecht nog steeds veel waarde aan optimisme en positief denken en verkoopt ze zelfs aan het christendom als noodzakelijke en krachtige geestelijke eigenschappen. Optimisme en positief denken slaan echter zelden acht op de wil van God, maar slechts op de wil van de mens. Petrus was optimistisch toen hij de Heer bestrafte en Hem tegensprak en beweerde dat Hij nooit gekruisigd zou worden (Matt. 16). Petrus sprak alleen zijn eigen mening uit, dat wat goed was voor hemzelf.

In de tweede plaats geloofden deze mannen dat God een wonder zou doen. Zo te zien lijkt zo'n eigenschap in onze tijd heel goed van pas te komen nu er zo weinig geloof schijnt te zijn. Het is echter alleen de menselijke natuur, die altijd wil en verwacht dat God op wonderbare wijze al onze moeilijkheden laat verdwijnen, zodat zelfs de geringste ontbering of het minste lijden van onze kant voorbij zal zijn. Geliefde heiligen, geloof dat niet gegrond is op de wil en openbaring van God, is in 't geheel geen geloof, maar slechts misleiding. Waarom gaan wij er altijd van uit dat God automatisch aan de kant staat van onze nietige, menselijke meningen en verlangens? Waarom laten we die niet allemaal aan de voet van het kruis

en gaan voor de Here staan als een dienstknecht die naar Zijn wil vraagt?

Ten derde scheen het welzijn van Gods volk deze mannen na aan het hart te liggen. Uiteraard leek hun de ballingschap in Babel niet in het belang van hun landgenoten. Wij denken misschien dat het dat is wat christelijke werkers vandaag de dag nodig hebben, echt verlangen en toewijding om het welzijn van Gods volk te verbeteren. Het probleem is dat wij op geen enkele wijze kunnen weten wat dit welzijn precies is, tenzij God het ons vertelt. Hij alleen weet wat Zijn volk nodig heeft en het is voor ons onmogelijk dat te ontdekken, tenzij we ons aan Hem vastklemmen. Als wij dat kiezen wat ons het beste toelijkt, kiezen we *altijd* verkeerd.

Zeker, optimisme in Gods werk, een gelovig hart en een echte zorg voor Gods volk zijn eigenschappen die iedere dienstknecht van God graag wil hebben. Maar tenzij ons werk zijn oorsprong vindt in God en door Hem in stand gehouden wordt, is ons dienen tevergeefs, en het gevaar dreigt dat we valse profeten worden. Het werk van herstel van de realiteit van het huis van God moet zijn oorsprong vinden in God! Laten we ons ten dienste van God stellen, zodat Hij alles voor Zijn huis kan doen wat op Zijn hart ligt. Als het Hem behaagt ons te gebruiken, dan zal misschien het herstel van Gods huis net zo'n voortgang hebben als ten tijde van Zerubbabel.

IX. VISIE

Ezra 1:5 “Toen maakten de familiehoofden van Juda en Benjamin, ook de priesters en de Levieten, zich gereed, allen wier geest God had gewekt om op te trekken teneinde het huis van de HERE, die in Jeruzalem woont, te bouwen.”

Als het werk van herstel zijn oorsprong moet hebben in God, dan is het punt waarop *wij* bij Zijn werk betrokken raken, het moment dat we *visie* ontvangen van God. Ik bedoel geen visioen, zoals sommigen van Gods volk ervaren hebben in een droom. Nee, ik bedoel de openbaring die God geeft om ons verstand te verlichten en ons wijsheid te geven aangaande Zijn voornemen en wil. Visie is zeer noodzakelijk voor het werk van herstel van Gods huis, want “Indien openbaring (Eng. vert.: visie) ontbreekt, verwildert het volk” (Spr. 29:18). Een mens kan verlost zijn en kennis en verstand hebben, maar zonder openbaring van God om hem te verlichten, ontbreekt het hem aan wijsheid en inzicht en is hij nutteloos voor het werk van God.

Er is veel over visie te zeggen, maar hier wil ik slechts drie punten benadrukken. In de eerste plaats moet u zien dat het God is die visie geeft: Hij was het die het hart van de ballingen die naar Jeruzalem terugkeerden, opwekte. Het is God die ook nu mensen visie geeft aangaande Zijn verlangen de levende gemeente weer te herstellen. Het is onmogelijk om zelf echte visie op te brengen, ongeacht hoeveel we werken of studeren. We zijn hiervoor volkomen afhankelijk van God en Hij geeft wijsheid en inzicht aan wie Hij verkiest. Als we dit beseffen moet dit ons op de knieën voor de Here brengen om Hem te vragen of Hij ons die visie wil geven en, als we die reeds hebben, die te verruimen.

In de tweede plaats: Als het God is die visie geeft, moeten we hen die onze visie niet delen, niet oordelen of veroordelen. God heeft het hun niet gegeven. Niet één van de Israëlieten die teruggekeerd waren om Gods huis te herbouwen, had reden tot kritiek op zijn broeders die in Babel gebleven waren. Slechts degenen van wie de geest door God opgewekt was, konden naar Jeruzalem terugkeren. Dat waren zij aan wie God een visie van de herbouw van de tempel gegeven had. Zij die in onze tijd visie hebben behoren hun energie te gebruiken om trouw te zijn aan wat de Heer heeft laten zien – niet om stenen te werpen naar hun broeders en zusters die dat nog niet gezien hebben zoals zij. Ik geloof dat het beter is helemaal geen visie van de gemeente te hebben, dan wel die openbaring te hebben en daar trots op te zijn. We denken misschien dat we beter zijn dan anderen of dat we het meer waard zijn dan zij dat wij iets speciaals hebben waarom we openbaring ontvangen, maar God heeft het dwaze en zwakke uitverkoren om de wijze en sterke te beschamen, “opdat geen vlees zou roemen voor God” (1 Cor. 1:29). Het feit dat God u iets heeft laten zien is helemaal geen reden om aan te nemen dat u boven andere mensen uitsteekt. Integendeel, het is misschien wel het bewijs dat u zwak en dwaas bent. In ieder geval, als wij trots worden omdat we iets van God gezien hebben, dan heeft het totaal geen nut. Wat is er erger dan iemand die zwak en dwaas is – en ook nog trots. Laten we ons voornemen niet kritisch te zijn ten aanzien van onze broeders en zusters, maar eerder in vriendelijkheid en nederigheid leven, zodat God ons kan gebruiken om Zijn visie in anderen te doen toenemen.

Ten derde zullen we door de Heer geoordeeld worden naar wat wij gedaan hebben met de visie die God ons gegeven heeft. Deze gedachte moet ons nuchter stemmen. Toen we tot geloof in de Here Jezus kwamen zijn we voorgoed aan het *eeuwig* oordeel ontkomen. Maar er blijft nog een oordeel voor het huis Gods. Daarin zullen al uw daden niet worden verge-

leken met wat uw broeders gedaan hebben, maar met de openbaring die God u gegeven heeft. Lucas 12:47,48 zegt: “Die slaaf nu, die de wil van zijn heer kende en geen toebereidselen getroffen heeft, of niet gedaan heeft naar de wil van zijn heer, zal vele slagen ontvangen. Wie echter die wil niet heeft gekend en dingen heeft gedaan, die slagen verdienen, zal er weinige ontvangen. Van een ieder, wie veel gegeven is, zal veel geëist worden, en aan wie veel is toevertrouwd, van hem zal des te meer worden gevraagd.” Daarom is visie van God ontvangen niet alleen een wonderbaar iets, maar ook iets ontzagwekkends.

Het huis van God is heel vaak een heel aantrekkelijke plaats. Er is zo’n heerlijke gemeenschap en liefde. Maar God toetst Zijn werk in Zijn volk van tijd tot tijd. Hij zendt dan een zware beproeving. In zo’n tijd worden alle wonderbare dingen in Zijn huis waar wij zo op gesteld zijn, overschaduwd door een omstandigheid die niet zo prettig of wenselijk is. Dan zullen we proberen weg te lopen, als onze visie van Zijn huis niet krachtig in ons is of als die niet van de Here is maar van onszelf en we gaan het Huis van de Heer verlaten op zoek naar iets wat meer geriefelijk is. Dat is droevig omdat Gods werk in ons leven het meest in onze moeilijke tijden plaatsvindt. De christenen met visie van God die in Zijn huis blijven en de hevige beproeving doorstaan, worden sterker en het herstel van het huis van God gaat met sprongen vooruit.

Met deze drie punten in onze gedachten – het feit dat we wat betreft de visie van God afhankelijk zijn, het feit dat we niet kritisch moeten zijn ten aanzien van onze broeders, van wie we niet kunnen verwachten dat ze gehoorzaam zijn aan wat ze niet gezien hebben en het feit dat alle christenen geoordeeld zullen worden door de Heer op grond van hun gehoorzaamheid aan de visie die Hij hun gegeven heeft – laten wij toetreden tot de troon der genade en onszelf aan de Here geven, opdat Hij een blijvend werk in ons hart kan doen. Dan zullen we een volk zijn waarin Hij de visie van Zijn huis en het herstel daarvan kan leggen. O, dat we met Paulus konden zeggen: “Ik ben dit hemelse gezicht (Eng. vert.: visie) niet ongehoorzaam geweest” (Hand. 26:19).

X. VRIJWILLIGE GAVEN

Ezra 2:68 “Enige van de familiehoofden schonken, toen zij bij het huis des HEREN, dat te Jeruzalem is, aankwamen, vrijwillige gaven voor het huis Gods, om het weder op te richten op zijn plaats.”

Hoe bemoedigend is het om het bereidvaardige hart op te merken van de terugkerende ballingen. Ze gaven vrijwillig voor het herstel van de tempel. Ja, als ze niet vrijwillig en overvloedig gegeven hadden, zou het huis van God niet hersteld zijn. Het is een ontzagwekkende gedachte dat de Heer, hoezeer Hij ook verlangt om de tempel te herbouwen, dat niet gedaan zou hebben als er geen vrijwillige gaven gegeven zouden zijn door Zijn volk. God bouwt Zijn huis altijd met *vrijwillige gaven*. Lees eens aandachtig de volgende verzen die over de tabernakel gaan die Mozes in de woestijn heeft opgericht. “Mozes zeide tot de gehele vergadering der Israëlieten: ... Neemt van uw bezit een heffing voor de HERE; ieder zal deze *gewillig van hart* opbrengen als heffing voor de HERE ... Daarop kwam iedere man *wiens hart hem dreef*, ieder *wiens geest hem drong*, en bracht de heffing voor de HERE ten behoeve van het werk aan de tent der samenkomst en voor de gehele dienst en de heilige klederen. Zij kwamen dan, de mannen zowel als de vrouwen, en ieder bracht *gewillig van hart* neusringen, oorkingen, zegelringen en halssieraden, allerlei gouden voorwerpen” (Ex. 35:5,21,22). En lees ook eens deze verzen, die gaan over de bouw van Salomo’s tempel: “Maar nu schenk ik nog bovendien, uit liefde voor het huis van mijn God, van wat ik zelf aan goud en zilver bezit, aan het huis van mijn God, behalve wat ik voor het heiligdom heb gereedgelegd ... Toen verklaarden zich daartoe *bereid* de oversten der families, de oversten van Israëls stammen, de oversten over duizend en honderd en de oversten over het werk des konings ... Het volk verheugde zich over hun *gewilligheid*, want zij gaven met een *volkomen toegewijd hart vrijwillig* aan de HERE; ook koning David verheugde zich met grote vreugde ... Nu heb ik met vreugde gezien, hoe ook uw volk dat zich hier bevindt, U *vrijwillige gaven* bracht...” (1 Kron. 29:3,6,9,17),

We zien hoe iedere keer wanneer God Zijn huis bouwde in het Oude Testament, het gebouwd werd met vrijwillige gaven. Het is vandaag niet anders, want deze voorbeelden in het Oude Testament zijn slechts beelden van de werkelijkheid: Christus en Zijn gemeente. God zal het bouwen van Zijn huis niet verplicht stellen. Het moet gebouwd worden met vrijwillige gaven. Nadat het werk van herstel zijn oorsprong heeft in God en nadat Hij ons visie heeft gegeven wat Zijn voornemen en wil betreft, moeten wij als antwoord daarop onszelf vrijwillig ter beschikking stellen voor Zijn werk. De mens heeft de neiging anderen de wet op te leggen hun bezittingen en zichzelf aan de gemeente te geven, maar God wil op deze wijze beslist niet bouwen. Wat verheugt het Hem als Hij ziet hoe Zijn volk zich met een volkomen toegewijd hart geeft aan het bouwen van Zijn huis.

Ik zou graag nog iets willen zeggen over de inhoud van onze vrijwillige gaven. In het Oude Testament gaf men goud en zilver aan de Heer voor het bouwen van Zijn huis, omdat dat het materiaal was waar de tempel van gemaakt werd. In onze tijd wordt Gods huis gemaakt van levende stenen. Als u en ik bereidwillig willen bijdragen aan de opbouw van de gemeente, dan zullen we *onzelf* van ganser harte moeten geven. Niet ons geld. Niet ons talent. Zelfs niet onze begaafdheid. We moeten onszelf geven – alles wat we zijn en alles wat we hebben. God zal dan wel beslissen wat Hij wil gebruiken. En waar Hij het wil gebruiken. En hoeveel. Wij geven eenvoudigweg *alles* aan Hem. Vrijwillig. Van ganser harte.

Vandaag de dag zeggen velen dat God uw geld nodig heeft. Dit idee is oudtestamentisch. Dat wil zeggen dat we de Here iets van ons bezit geven om daarmee een of ander bouwproject of iemands bediening te financieren. Wat staat dit veraf van wat God bedoelt! Het droevigste van alles is dat men weinig of veel geld aan de Heer geeft en denkt dat Hij daarmee tevreden is, terwijl de Heer henzelf wil hebben. Het zou veel beter zijn uw geld weg te geven of te verbranden en u dan volledig aan God te geven, dan een geldbedrag te geven en te *menen* dat u werkelijk iets gegeven hebt. Denk maar aan wat de Here Jezus zei tegen de rijke jongeling (Matt. 19:16-22). In het licht van de huidige christelijke praktijken had de Heer de jongeman moeten vragen om een bijdrage voor Zijn bediening. Maar Gods wegen zijn niet de wegen van de mens. De Here is echt wel bij machte Zijn eigen werk te financieren. Wat Hij van u wil is *uzelf*. Geef uzelf vrijwillig aan Hem en zie dan hoe Hij begint Zijn huis te herstellen.

Ik zou nog een opmerking willen maken over de tienden. Iemand heeft daarover gezegd: “Abraham is er mee begonnen, Isaïc zette het voort, Mozes beval het, Jezus beval het aan. Wie ben ik om te zeggen dat het niet meer hoeft?” Hoewel dit op het eerste gezicht erg overtuigend klinkt, denk ik toch dat we er wat dieper op in moeten gaan. (Ik besef dat tienden geven nagenoeg de ruggengraat is van het religieuze systeem.) Ik ben blij dat Abraham en Isaïc de tienden gaven. En God heeft inderdaad in de wetten van Mozes gesproken over het geven van tienden. En in zekere zin beval Jezus de Farizeeën (die onder de wet van Mozes stonden) aan om dat deel van de wet te gehoorzamen. Maar ik ben het niet die het heeft afgeschaft, maar *God*. Zijn volk behoort te leven door het leven en de kracht van de Heilige Geest, niet door de wet van Mozes, die slechts een bleke afschaduwing is van dat leven. God heeft de wet van de tienden aan de kant gezet, omdat Zijn volk dood is voor de wet (Rom. 7). Toch prediken velen dat Gods volk de wet dient te volgen inzake de tienden,

terwijl ze hen vrijspreken van de rest. Waarom? Omdat hun bediening niet bij machte is geweest Gods volk te inspireren door de Heilige Geest te leven en daarom wordt de wet van Mozes betreffende het geven van tienden als oplossing ingesteld. “Als de mensen niet willen geven door de leiding van de Geest van God, kunnen ze in ieder geval hun tienden geven naar het vlees.” Christelijke instellingen in het godsdienstige systeem moeten een ordelijk en regelmatig inkomen hebben om te kunnen overleven en te bouwen. Vandaar de tienden. Vandaar de Wet. Maar God bouwt *Zijn* huis met vrijwillige gaven, en Hij vraagt zeker niet van Zijn dienstknechten dat ze publiekelijk of privé om geld gaan bedelen. (Welke salarissen worden eigenlijk met die tienden betaald?)

Tenslotte zegt Psalm 110:3: “Uw volk is een en al gewilligheid ten dage van uw heerban.” Deze psalm heeft geen betrekking op het oudtestamentische Israël, maar vers 1 geeft aan dat het hier gaat over de tijd na de opstanding. Dit is geschreven over de gemeente, het huis van God. Broeders en zusters, als wij onszelf met een volkomen hart toewijden aan Hem, dan kan de Here de realiteit van Zijn huis in ons midden gaan herstellen.

XI. HET LICHAAM

Ezra 3: 1 “Toen nu de zevende maand aanbrak, terwijl de Israëlieten in hun steden waren, verzamelde het volk zich als één man te Jeruzalem.”

Het vierde principe dat zo noodzakelijk is voor het herstel van de realiteit van het huis van God, is dat van *het Lichaam*. Dit is niet slechts een leerstellige uitspraak van een objectieve waarheid, maar een realiteit die we kunnen ervaren als de Heer Zijn huis onder ons gaat herstellen.

Richteren 6:16; Richteren 20:1,8,11; 2 Samuël 19:14 (volgens de Engelse bijbel); Ezra 3:1 en Nehemia 8:2 spreken alle over het functioneren van Israël als was het *één man*. De Here had een groep mensen die in eenheid met elkaar handelen met veel andere dingen kunnen vergelijken, maar Hij verkoos hier de term “als *één man*” te gebruiken. Dit heeft veel meer te betekenen dan slechts een groep mensen die het eens zijn. Dit spreekt ons van het lichaam. Hoewel de gedachte van het lichaam voornamelijk nieuwtestamentisch is, heeft reeds het Oude Testament Israël aangeduid als één man om ons eraan te herinneren hoe belangrijk deze zaak is voor het hart van God. Zijn gemeente is niet slechts een groep verlore mensen, maar tevens een levend organisme.

In Efeze 2:15; 4:24 en Colossenzen 3:10 schrijft Paulus aan de

gemeenten en spoort hen aan binnen te gaan in de ervaring van *de nieuwe mens*, dat is Christus en Zijn gemeente. In Romeinen 12:4,5, 1 Corinthiërs 10:17, 12:12-27; Efeze 5:30; Colossenzen 1:18, 2:19 en 3:15 zegt hij dat de gemeente het lichaam van Christus is, en Hij is het Hoofd van de gemeente. Hoe belangrijk is dit punt van het lichaam! De gemeente is geen plaats voor ons, verstokte individualisten, die onafhankelijk van onze broeders en zusters handelen. Nee, het is het levende lichaam van onze Heer, goed gecoördineerd en bestuurd vanuit het Hoofd in alle dingen. Hierbij zou ik graag twee dingen willen opmerken wat betreft het lichaam en ons herstel van de realiteit van het huis des Heren.

Ten eerste moeten wij leren *handelen* als een lichaam. Dat hoeft niet te betekenen dat iedereen hetzelfde doet. Maar wel dat iedereen zich vasthoudt aan het hoofd en daarom gecoördineerd wordt met de rest van het lichaam. Neem bijvoorbeeld het lopen. Eén arm en been bewegen zich de ene richting uit, terwijl de andere in de tegenovergestelde richting gaan. Dan zijn er nog de verschillende functies van de andere lichaamsdelen, die alle aan het lopen bijdragen. Zodra het hoofd de instructies geeft, begint het lichaam zich naar voren te bewegen. Vandaag zijn er velen die allemaal gevormd worden voor eenzelfde functie. Het lichaam lijdt eronder en wordt kreupel of spastisch, omdat er veel verscheidenheid onder de leden nodig is om het lichaam op de juiste wijze te doen functioneren. Vandaag zijn er ook velen die totaal onafhankelijk van de rest van het lichaam functioneren. Opnieuw lijdt het lichaam omdat er geen coördinatie is. De enige zekerheid ligt daarin, dat wij vasthouden aan het Hoofd en aan elkaar. De inspanningen van de mens zijn hiertoe niet toereikend. Slechts in Christus kan het lichaam beginnen te handelen als een lichaam.

Ten tweede moeten we ons voortdurend *bewust* zijn van het lichaam. We moeten leren de gemeente te zien als het lichaam van Christus, een levend organisme. Als we dit bewustzijn beoefenen, zullen we talloze gelegenheden vinden – die we vroeger niet opmerkten – om in het lichaam te functioneren, zowel geven als ontvangen wat vanuit het Hoofd naar de leden stroomt.

Tenslotte willen we opmerken dat er in alle genoemde gevallen in het Oude Testament waar gesproken wordt over Israël als *een man*, sprake was van een situatie van *herstel* – of het nu ging om het afwerpen van de tirannie van de Midianieten onder Gideon of het afstraffen van de boosheid van de mannen van Gibeon, of het terugbrengen van David naar de troon na de opstand van Absalom, of het herbouwen van de tempel door de teruggekeerde ballingen uit Babel. Wat is dit punt van het lichaam

belangrijk voor het *herstel* van de realiteit van het huis Gods. Moge de Here ons de ervaring en het bewustzijn van Zijn lichaam geven opdat Zijn huis onder ons zal groeien.

XII. HET ALTAAR

Ezra 3:2,3 en 6 “En Jesua, de zoon van Jozadak, met zijn broeders, de priesters, en ook Zerubbabel, de zoon van Sealthiël, met zijn broeders, maakten zich op en bouwden het altaar van de God van Israël, om daarop brandoffers te offeren, zoals voorgeschreven is in de wet van Mozes, de man Gods. Zij richtten het altaar op zijn fundamenten op, want vrees voor de volken der landen was over hen gekomen, en zij offerden daarop brandoffers voor de HERE, brandoffers voor de morgen en voor de avond ... Van de eerste dag der zevende maand af begonnen zij de HERE brandoffers te offeren; het fundament van de tempel des HEREN was echter nog niet gelegd.”

Het vijfde principe dat zo belangrijk is voor het herstel van de realiteit van Gods huis is het *altaar*. Toen Zerubbabel en Jozua naar Jeruzalem terugkeerden om de tempel te herbouwen, begonnen zij eerst het altaar weer op te richten, zelfs voordat het fundament van de tempel gelegd was. Zowel de tempel van Salomo als die van Zerubbabel begon met het altaar vóórdat het huis gebouwd werd. Deze zaak van het altaar is fundamenteel voor het bouwen van het huis van God. Het was voor de teruggekeerde ballingen noodzakelijk om het altaar op te richten teneinde de tempel te herstellen. Het is even noodzakelijk in onze tijd, willen wij wonen in de gemeente.

Waarom moet het altaar worden opgericht *voordat* het huis des Heren gebouwd kan worden? Omdat het *Zijn* huis is. Het is samengesteld uit Zijn Leven in Zijn volk. Wij, als levende stenen, vormen samen het huis des Heren, maar alleen als wij deelgenoten zijn van de goddelijke natuur. Niets van de gevallen mensheid is acceptabel bouw materiaal. En niets van de gevallen mensheid is acceptabel als bouwpraktijk. Het altaar is de plaats waar God afrekent met alles wat van de oude mens is. Alles wat we zijn, wat we weten en wat we hebben moet op het altaar gelegd worden. Dat wat de toets van het vuur van God doorstaat is aanvaardbaar – niets anders.

Romeinen 12:1 zegt: “Ik vermaan u dan, broeders, met beroep op de barmhertigheden Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levend, heilig en

Gode welgevallig offer: dit is uw redelijke eredienst.” We zien dus dat een leven, geleefd in het huis van God, een leven is op het altaar. Vanaf het begin moeten we onszelf op het altaar plaatsen en daar moeten we blijven. Denk alstublieft niet dat dit iets is wat slechts éénmaal aan de orde komt en dat we daarna door kunnen gaan met andere dingen, omdat het altaar voorgoed achter ons ligt. Nee, net zoals het altaar voortdurend in gebruik was in het dagelijks gebeuren van de oudtestamentische tempel, zo moet het altaar ook een dagelijkse realiteit zijn in ons leven. Dikwijls als we merken dat de dingen in ons leven of in het leven van de gemeente, niet zo zijn als het zou moeten, is dat omdat we van het altaar af gekomen zijn en begonnen zijn te functioneren alsof wij nog tot de oude schepping behoorden. Als dit werkelijk zo is, moeten we ons bekeren en ons laten reinigen door het kostbare bloed van Christus en door geloof onszelf opnieuw op het altaar leggen.

Het altaar van God is het kruis van de Here Jezus Christus. Het was op dat kruis dat de twee belangrijkste offers van de gehele wereld gebracht werden. Het allerbelangrijkste offer was de Here Jezus zelf. Aan dat kruis heeft Hij de zonden van de hele wereld verzoend. Het andere belangrijke offer was *uzelf*. God heeft u in Christus aan het kruis gebracht en zo voorgoed afgerekend met de werken van het vlees. Christus stond weer op uit de doden. En u bent met Hem opgestaan. Maar de oude mens is nooit weer uit het graf gekomen. Een leven dat op het altaar geleefd wordt, is een leven dat vertrouwt en gelooft wat God gedaan heeft. Het is een leven dat de oude natuur voorgoed tot het graf veroordeelt.

Hoe groot is ons verlangen om het herstel van Gods huis in onze tijd te zien? Dan moeten we beginnen met het altaar. Denk niet dat u wel kunt wachten of deze zaak kunt uitstellen totdat u de muur ziet verrijzen. Als we het altaar niet in ons leven toelaten, zullen we een belemmering zijn voor het herstel van het huis des Heren.

In het Oude Testament werd Gods volk onder de wet opgedragen brandoffers te offeren aan God. Dit is een beeld van de christen die zichzelf op het altaar legt. David keek naar de realiteit van Gods hart toen hij schreef: “Want Gij hebt geen behagen in slachtoffers, dat ik die brengen zou; aan brandoffers hebt Gij geen welgevallen. De offeranden Gods zijn een verbroken geest; een verbroken en verbrijzeld hart veracht Gij niet, o God” (Ps. 51:18-19). En opnieuw in Psalm 34:19: “De HERE is nabij de gebrokenen van hart en Hij verlost de verslagenen van geest.” Degene die zijn leven voor Gods aangezicht leeft op het altaar zal een verbroken geest hebben. Een verbrijzeld hart is de vrucht van het werk van

het kruis in het leven van de gelovige. Hoezeer hebben wij voor het werk van herstel in het huis van God, mensen nodig die een verbroken geest en een verbrijzeld hart hebben! Als wij een leven op het altaar leiden, dan zal de Here ons nabij zijn en ons telkens weer uitredden. Hij zal in ons midden werken en Zijn huis herbouwen tot lof van Zijn heerlijkheid.

XIII. EENHEID

Ezra 3:9 “Zo traden dan Jesua met zijn zonen en broeders, en Kadmiël met zijn zonen, Judeeërs, tezamen op, om toezicht te houden op hen die het werk aan het huis Gods verrichtten; ook de zonen van Henadad, hun zonen en broeders, de Leviëten.”

Het eerste principe dat we in Ezra hoofdstuk 1-6 vinden is dat van *eenheid*. Zerubbabel, Jozua en de overige ballingen die uit Babel terugkeerden, waren bij machte het huis Gods te herbouwen omdat ze één waren. Als het volk des Heren op de grond van eenheid staat, heeft God een plaats om Zijn huis onder hen te bouwen. Als er verdeeldheid onder hen is, kan Hij de levende ervaring van Zijn huis niet geven, omdat Zijn huis een huis van vrede is. Hebben wij het verlangen om het huis des Heren hersteld te zien? Dan moeten we alle verdeeldheid aan de kant doen en mensen zijn die uit zijn op vrede en eenheid onder Gods volk.

Zerubbabel en de terugkerende ballingen hadden alles tegen en zouden de tempel onmogelijk hebben kunnen herbouwen als zij niet als één man gestaan hadden. De grote tempel die Salomo bouwde was mogelijk geworden doordat David eenheid gebracht had in een verdeeld Israël. Dit wil niet zeggen dat wij eenheid tot stand moeten brengen binnen het gehele lichaam van Christus teneinde het huis van God te kunnen herstellen, maar het betekent wel dat we mensen moeten zijn die de eenheid die we in Christus hebben, bewaren en koesteren. We kunnen gemakkelijk over die grote mystieke eenheid spreken die het hele volk van God omvat, terwijl het veel moeilijker is die eenheid te beoefenen met degenen die vlak bij ons zijn. Als christelijke eenheid echter iets voorstelt, dan is het wel praktisch. En het moet in praktijk gebracht worden als wij herstel van het huis van God willen meemaken.

Denk eens aan het hogepriesterlijk gebed in Johannes 17. Hoe intens bidt de Here Jezus daar voor de eenheid van Zijn volk! In Johannes 13:35 zegt Hij: “Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander.” Als Gods plan en verlangen voor

Zijn volk eenheid is, waarom is er dan zo veel verdeeldheid in de gemeente? Dat komt omdat men de eenheid op andere gronden baseert dan die de Here gegeven heeft. Efeze 4:3 zegt: “Bewaart de eenheid des Geestes in de band des vredes!” Onze eenheid is gebaseerd op de Geest, niet op leerstellingen. Let er alstublieft op dat de Schrift nergens zegt dat wij de eenheid des Geestes moeten *maken*, maar dat we de eenheid des Geestes moeten *bewaren*. We hoeven alleen maar in stand te houden wat God reeds gegeven heeft. De grond van onze eenheid is de Geest van God. Elke andere grond voor eenheid is menselijk en het gevolg van onze sektarische, gevallen natuur. De mensen maken vaak bezwaar tegen deze woorden en vragen dan hoe het mogelijk is om eenheid te beoefenen met iemand met wie ze het op vele punten niet eens zijn. Bij mensen is het onmogelijk, maar bij God is het mogelijk. Onze eenheid is niet alleen gebaseerd op de Geest van God, maar wordt ook in praktijk gebracht door de kracht van de Geest van God. Men wil meestal niet geloven dat dit bereikbaar is, omdat men zelf vleeselijk is en de weg van de Here niet kent. Laten we het aangezicht van de Here zoeken, zodat Hij een werk in ons leven kan doen en ons kan vormen tot een volk dat de eenheid beoefent met allen die door Christus aanvaard zijn. Dan zal de Here een plaats hebben waar Hij de wens van Zijn hart kan uitvoeren, het herstelde huis van God.

Wordt vervolgd